

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Feltámadott!!

Ilyenkor tavasszal mindnyájan örömmel mondjuk: feltámadott. Ha reggel felkelünk és a verőfényes nap köszönt bennünket, akkor érezzük, hogy feltámadott. Ha kísétálunk az erdőbe, ligetbe és megpiilantjuk a szemnek oly kedves zöld hajtásokat, akkor látjuk, hogy feltámadott. Ha a hazaérkezett énekesmadaraink ágról-ágra repkedve kellemes dalaikat énekelik, akkor halljuk, hogy feltámadott. Mindenfelé és minden alakban a feltámadás idejét éljük és a szívem mondja: te is feltámadsz. Fű-fa, erdő és mező feltámad, csak te ne támadnál fel soha? Nem, ez lehetetlen! Amit látok, amit hallok és amit a szívem sugall, mind azt mondja: te is feltámadsz!

Szomorú szívvel ment ki a két Mária husvét reggelén a nagy Jézus sírjához. Csak-hogy szomorúságuk csakhamar félelemmé változott. A drága halott nem volt helyén, eltűnt. Helyette két fehérbe öltözött férfiút pillantottak meg. Ki tudná leírni mi minden ment villám gyorsasággal keresztül e két nő gyenge szívére? Öröm és kétségbeesés erős próbát tett velük. Ekkor megszólalt az egyik férfi: „Ne féljeteK — feltámadott!” Ekkor a különböző érzések hatása alatt elnémultak. Annyi sok ellentétes érzelem töltötte be keblüket, hogy ajkuk elnémult. Csak egyre voltak még képesek: futni és így futottak.

Amint futottak, mind világosabb lett előttük az ami történt. Nem megmondta Ő előre, hogy mindez be fog következni? Nem-e beszélt Ő előre a haláláról és hogy harmadnapon fel fog támadni? Most már vádolni kezdé őket lelkiismeretük, hogy a Mester szavait oly igen hamar elfeledték. De mégis boldogok voltak. Egy óriási tehertől szabadultak meg. Mint a rossz álmából felébredt, megkönnyebülve tapasztalták, hogy minden baj, minden szomorúság elmúlt, mert Ő feltámadott, Ő él!

Talán csüggedés vett erőt rajtad az elmúlt időben? Talán sötét felhők tornyosultak életed egén, ugyannyira, hogy már-már egy kitörő, pusztító vihartól kellett félned? Gondolj ma rá, hogy Ő, aki meghalt, Ő él! Vagy szép reményeid, jövődet illetőleg semmivé lettek, valamely hirtelen, nemvárt eset foly-

tán? Van-e okod elcsüggedni? Nézz, Jézusra, Ő feltámadott!

Avagy céltalanul bolyongsz ide s tova az életben, boldogtalanul? Tekints Jézusra és új élet fog támadni szivedben. Hisz a sok küzdelem és csalódás, az örökkévalóság fénye nélkül könnyen elhomályosítja életünk célját, de ha Jézusra tekintünk és látjuk, mint élt, mint küzdött és mint halt meg, hogy azután dicsőségesen feltámadjon, akkor oly világosság, oly erő fog szívünkbe áradni, hogy újjongva kiáltjuk majd mi is. Ő feltámadott! Ő él! És így én is új életre támadok itt ez életben és egykor az üdvösségben!

Husvét ünnepén.

Feltámadás! Ma az egész világon
E biztató szó hangja szerteszáll.
Soknak csak elérhetetlen álom,
Megtört szívének zárt kapuinál.
Másnak sugár a kétely éjjelére
S a szenvedőnek hű vigasztalás . . .
Köszöntelek, szebb lét csodás reménye,
Te földöntúli vágy, feltámadás!

Mosolyg reám virágok tarkasága
A megdermesztő hólepel helyén,
A szellő fürdik lengő illatárba,
S a ringó zöld lomb integet felém.
Minden megújult, szép tavaszra kelve,
Hol eddig lengett a bús hervadás . . .
Köszöntelek, szebb lét csodás reménye,
Te földöntúli vágy, feltámadás!

Zengő harangszó bűgva rezg a légen,
Az ébredésnek örömmünnepén . . .
A nagy csoportot elmélázva nézem,
Amint az Úrnak szent házába mén.
Néma pillantás, ég felé emelve
S az ajkokról ellebbenő fohász
Téged köszönt, szebb lét csodás reménye,
Te földöntúli vágy, feltámadás!

Oh, milyen sok van, aki nagysokáig
Küzdött egy célért, hogy elérje azt,
Egy eszméért, mely fényesen sugárzik,
Amelytől semmi vissza nem riaszt.
És végre győzött . . . hosszas küzdelmére
Eljött a vigasz, a zöld pálmáig,
Stéged köszönt most, szebb lét nagy reménye,
Feltámadás, te földöntúli vágy!

S ha nincs remény más, ott az örökélet,
A halhatatlan lélek élete . . .
A túlvilágon lelkünk újra éled,
S végzi, mit itt be nem fejezhet.
Nemes küzdés nem veszhet semmiségbe,
Az örök élet majd jutalmat ad:
Kell, hogy igaz légy, szebb lét nagy reménye,
Feltámadás, te földöntúli vágy!

De mindig itt e földön is ép akkor
Hatotta át a fény az éjszakát,
Midőn megújulást szomjazva, a kor
Megunta létét, bűnös önmagát.
Midőn millióknak ajkáról elszállott
Szebb lét után epedve a fohász:
Atlengte mindig az egész világot
Új élet fénye: a feltámadás!

Ah, lesz-e kor, melyben minden nagy eszme,
Mely most csak ábránd, mely csak sejtelem,
Az emberiséget, — győzelmet űlve, —
Boldoggá, naggyá tenni megjelen?
Hof megváltónknak minden szent eszménye
Betel e földön: lesz oly újulás?
Oh, kell, hogy eljőjj, mindnyájunk reménye,
Te általános, nagy feltámadás!

Béry Gyula.

Érvénytelenek-e a jócselekedetek Isten előtt?

Nehezen tudsz e gondolattal megbárátkozni. „Isten a rossz cselekedetekért megbüntet minket, a jó cselekedeteket pedig semmibe sem veszi. Ebben ellenmondás van! „Mit cselekedjem, ha se a jó, se a rossz nem kell az Istennek?“ Így okoskodol. Pedig helytelenül! A kereszténység nem tanítja, hogy a jó cselekedetek érvénytelenek, hanem azt tanítja, hogy a jó cselekedetek nem azok, amiket te azoknak képzelsz. Te azt mondod, hogy mikor erkölcsösen élsz, jól cselekszel, Isten pedig azt mondja: Minden, amit nem az én dicsőségemre teszesz, rossz! Miért élsz te erkölcsösen? Felelj a kérdésre. Ha őszinte vagy, be kell látnod, hogy erkölcsös életed alapja — hiúság. Azért igyekezel jól cselekedni, mert nem akarsz, hogy mások és magad előtt gonosznak láttassál. Isten pedig nem a cselekedet formáját, hanem az indító okát nézi. „Minden ami nem az Ő dicsőségére történik: bűn!“ Te nem mondhatod, hogy te csak az Ő dicsőségére élsz. Nos tehát akkor a bűnnek élsz. Te cselekszed a jót kényszerítésből, de szived tulajdonképpen gonosz, mert Istennek igazán nem törődik. Ez bemoeskolja jó cselekedeteidet s azoknak érvényét lerontja. Hiába erőlködnél, te nem tudsz jól cselekedni;

te képtelen vagy a jó cselekvésére! „Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni!“ (Zsid. 11, 6.) — ezt mondja az Irás. Ha a te jócselekedeteid nem a te Üdvözítő iránti szeretetből fakadnak, képmutató vagy és képmutatásod az Isten haragját vonja maga után.

Majd ha hiszsz a Jézus Krisztusban, ha megtérsz és új életnek leszel részesevé, akkor ez az új élet önként fogja magával hozni az igazi jó cselekedeteket. Az Ő nagy szeretete, szeretetre indít téged és meg nem fogod állani, hogy ne cselekedd a jót. Annak dicsőségére, ki oly sokat tett teéretted. A filippii börtönőr, mihelyt megtért, cselekedetekkel bizonyította be hitét. Ugyanazon éjszakán magához vette a bebörtönözött apostolokat és megmosta sebeiket. „Aki az én parancsolataimat megtartja, az szeret engem.“ (Ján. 14, 21.) De amíg nem szereted „az új élet szeretetével“, a hozzánk testben leszállott Istent, hiába próbálkozol csak egyetlen egy jó cselekedetet is véghez vinni!

„Aki csak őszintén hisz üdvözü.“ Jan 3, 18.

Igy beszélnek sokan, akik felületesen gondolkoznak az üdvösség felől. „Hagyjunk meg mindenkit hitében“, mondják. „Csak higgye, amit a vallása tanít és akkor üdvözü.“ Lássuk, mennyi igaz ebből az állításból? Valaki rosszul érezte magát, elővett a szekrényből orvosság helyett egy üveg mérget, ivott belőle s néhány óra múlva szörnyű kínok között meghalt. Ez az ember őszintén hitte, hogy az orvosságos üveget vette ki; mégis hitének őszintesége életét meg nem menthette.

Egy vonatvezető abban a szilárd hitben, hogy a pálya a vonat előtt szabad, jelt adott az indulásra. Ámde tévedett; a következő kimenye két vonat összeütközése s egy csomó ember halála volt.

Üdvözít-e tehát minden hit? *Mindenkinek üdvössége Jézusban való hitétől függ.* Ha az ember a Sátán hazugságaiban hisz, örökre elvész; de ha Isten igazságát választja, az üdvösség a része. Az Irás szava erre nézve nagyon világos. „Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és a vége a halálra vezet.“ (Példabesz. 14. 12.) „Aki hiszen a fiúban, el nem kárhozik, aki pedig nem hiszen, immár elkárhozott, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.“ (Ján. 3, 18.)

Azért legyen nektek tudotokra, Atyámfiai, hogy ez által a Jézus által hirdettetik nektek a bűnöknek bocsánata, és mindenek-

ből, amikből a Mózes törvénye által meg nem igazíthatatok, ez által mindenki, aki hisz megigazul. (Csel. 13, 38. 39.).

Egy prédikátor, akit a textusa megtérít.

Louis Jeanmaire fiatal lelkész, házi tanító volt egy grófi háznál. Ekkor egy környékbeli pap, kinek el kellett utaznia, felkérte őt, hogy helyettesítse őt vasárnapon és tartsa meg helyette a prédikációt. Jeanmaire megtagadta a kérést azzal az indoklással, hogy ő nem prédikálhat olyasmint, amit nem hisz. A pap máshoz fordult helyettesítésért; de amikor sehogysem tudod máshoz jutni, péntek este e szavakkal állított be ismét Jeanmairehez: „Nem megy más-ként, neked okvetlen muszáj helyetted prédikálnod. Prédikáld egyszerűen azt, amit hiszel. Csak hiszesz Istenben?” — „Mindenesetre.” — „És azt is hiszed, hogy őt szeretnünk kell?” — „Azt is.” — „No jó, hát prédikálj Jézusnak eme szavairól: Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és egész erődből. Erről csak tudsz prédikálni?” — „Nos, a te kedvedért megfogom kísérelni.” Jeanmaire elkezdé studiúmat. Szombaton reggel elkezdé írni a beszédét.

Első rész: Istent szeretned kell — az okok amiért Istent szeretnünk kell — ez megy. Második rész: Hogyan kell Istent szeretnünk? Felelet: teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és egész erőnkkel. Kevesebb nem teszi meg. — Ennek a résznek a kifejtése sem okoz semminemű nehézségeket. Jeanmaire maga mondja tovább: „Igy jutottam a harmadik részhez, a tanuláshoz. Elkezdém: Szeretik-e ilyen módon Istent? És amidőn tovább elmélkedtem az embernek Isten iránti viselkedéséről, kimutattam, hogy ők semmiképp sem szeretik Istent oly mértékben, mint Istent szeretniök kellene, sőt hogy ők Istent igazán nem is szeretik. Amint ide érkeztem egyszerre szükségét éreztem annak, hogy megmagyarázzam azt, amit sohszem hittem, hogy megtudnék magyarázni: *Tehát Megtartóra van szükségetek.* Ebben a pillanatban nagy hatást gyakorolt ez rám. Magamba tér-

tem, és úgy tetszett, mintha mindent egészen új világosságban látnék. Beláttam, hogy én magam is épen oly kevésbé szerettem Istent, mint azok, akiknek prédikáltam; így szóltam magamhoz: Te magad sem szeretted Istent, egyáltalán teljes szivedből, nem szeretted úgy, amint tartoztál volna. Őt szeretni, neked is telette szükséged van Megtartóra. És megértettem, hogy Jézus van szükségem, mint Megtartóra és elkezdém őt szeretni, rajta csüggeni. Másnap megtartottam a prédikációt. Senkisésem fog csodálkozni, ha azt mondom, hogy a harmadik részt tettem meg főrésszé és hogy hallgatóimat iparkodtam arról meggyőzni, hogy Jézusra van szükségük, és hogy Őt fogadják el Megtartójukul.

Dr. Nuelsen L. János, az európai konferenciák e. i. főpásztorja.

Hogyan adakozol te?

Jamaikában egy néger gyülekezetnek tagjai elhatározták, hogy egy benmszültött evangelistának fenntartására szükséges pénzt összegyűjtik, hogy így az ő tudatlan barátainak az evangéliumot prédikáltassák.

Erre a célra egy pénztárnokot választottak, megállapítottak egy bizonyos napot, amelyen a szükséges összeget beszedik. Amikor a kitűzött nap elérkezett és mindnyájan együtt voltak, a pénztárnok, aki egy idősebb ember volt, szólásra emelkedett, és három pontot javasolt, amelyeket egyhanguan el is fogadtak. 1. Mi mindnyájan akarunk valamit adni. 2. Mi annyit akarunk adni amennyit csak bírunk. 3. Mi örömmel akarunk adakozni. De ez a három feltétel több volt külső formáságnál. Az öreg pénztáros ezek szerint is járt el.

Mintán már egynéhányan leadták adományukat, egy öreg néger lépett elő, akiről tudták, hogy gazdagabb mint a többi és két dollárt tett az asztalra. Az elnök vissza adta neki és így szólt: ez az adomány az első feltételnek megfelel, de nem a másodiknak. A négernek pénzt vissza kellett vennie, mellyel haragosan a helyére ment. Egy pillanat múlva ismét vissza jött és 20 dollárt dobott az asztalra és kérdő: talán ez elég? Nyugodtan adta vissza az öreg pénztáros a néger pénzt és azt mondja ez talán az első és második feltételnek megfelel, de nem a harmadiknak. A néger is-

mét visszavette a pénzt és a templomnak egyik sarkába ült, haragudott, amiért így elbántak vele. Nemsokára mégis visszajött, de most mosolyogva tett az asztalra egy százdolláros bankót, ezen szavakkal: „ezt örömmel adom, a Jézus nevében.“ Az öreg pénztárnok felgrott megfogta a négernek két kezét és azt mondta: Így már nagyon jól van, ez megegyezik mind a három feltétellel!

Szép volna ha adakozásainkban mi is e három feltétel szerint járnánk el.

Önmegtagadás.

Néhány évvel ezelőtt Kaliforniából Európába indult egy hajó. Már nem volt távol a honi partoktól, amikor felhangzott a vészkiáltás: „tűz“, „tűz“! Semmi fáradságot nem kíméltek, hogy a tüzet kioltásuk, de minden erőlködés hiábavaló volt. Csakhamar belátták, hogy a hajó menthetetlenül elveszett és mindenki a maga megmentésére gondolt. A part nem volt nagyon messze és egy utas hozzá is látott azonnal a meneküléshez. Egy széles övet megtöltött pénzzel és magára csatolta, hogy így a vízbe vesse magát.

Ekkor hirtelen megzavarta egy kis leány könyörgő hangja: „Tud Ön úszni, uram?“ és a reá néző kék szemek tekintete, mélyen belehatoltak szívébe.

„Igen, gyermekek, tudok úszni.“

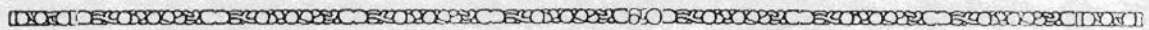
„Oh, úgy kérem, mentsen meg engem.“

Mindkettőt egyszerre nem tehetem, gondolta magában; ha a gyermeket meg

akarom menteni, úgy a pénzemet érte fel kell áldoznom. De vajjon annyira ragaszkodhatom-e a földi javakhoz, hogy késlekedjem miattuk egy emberéletet megmenteni? És azonnal lecsatolta övét és így szólt: „Igen kedves gyermekem, megkísértem megmentésemet.“

Lehajolt, felvette széles vállára és megkérte, hogy jól kapaszkodjon bele nyakába és a kötelességének teljesítésében való érzete által megerősödve kezdett el úszni. Bár a hullámok sokszor át csaptak fején, a kis leány szorosan fogódzkodott és fáradhatatlanul küzdött a férfiú az elemek haragja ellen. Utóljára azonban mégis elszakította tőle egy erős hullám a drága terhét és őt magát is egy sziklára vetette, ahol öntudatát elvesztve feküdt. Közbe azonban erős karjak és derék szívek segítségükre mentek és amikor újra visszanyerte öntudatát, az első amit megpillantott a kis leány reáhajló arca volt és az első, amit hallott az ő hálakodása volt.

Oh ti, akik az Úr nevében gyermekekkel fáradotok, vegyétek magatokra drága terhüket: vegyétek őket a hit és az imádság karjaiba és vigyétek őket az élet világra keresztül. És ha a bűnök hatalmas árja őket karjaitokból kitépi, akkor ne vesztétek el soha reménységteket, hogy őket az örökkévalóságban viszontlátjátok. Azon gyermekek, akiken a legjobb tehetségek szerint munkálkodtatok, bizonyára megfogják köszönni az örökkévalóságban azt, ami jót velük elkövettetek.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/28 órákor.

Csantavér: Kéthetenkint.

Cservenka: Kéthetenkint.

Csurog, Főutca 180.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/28 órákor.

Kishegyes: Péntek este 8 órákor.

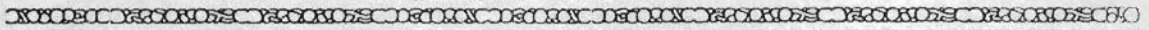
Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Vörösmarty-utca 989.: Szerda este 8 órákor.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 1/28 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felölős szerkesztő: Jakob János, Újverbász. Bács-megye.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbászon.